NA OSNOVNI ŠOLI LIVADA

Dve učiteljici v prvem razredu

V tem šolskem letu smo začeli na OŠ Livada v dveh prvih razredih izvajati projekt »Drugače v drugačno šolo«. Njegova značilnost je, da pri načrtovanju in izvajanju učno-vzgojnega procesa sodelujeta učiteljica-mentorica in študentka-asistentka. Učenci so se na dve učiteljici zelo privadili, saj so imeli v vrtcu podoben način dela. Predhodni in prvi vtis pri mentoricah glede študentke-asistentke je bil poln dvoma in negotovosti, po samih začetkih sodelovanja pa se je strah spremenil v navdušenost.

Projekt je bil že pred začetkom šolskega leta predstavljen staršem in čeprav so bili na začetku morda nekoliko negotovi, so po dveh mesecih dela zadovoljni, saj so spoznali mnoge prednosti. Ena prihodnjih nalog sodelujočih v tem projektu je večje vključevanje staršev v samo načrtovanje in delo. Dobro pa bi bilo, da bi se projekt razširil na več šol in na več razredov. To delo je idealen način pripravništva za študente, saj jim pomeni lažji prehod v vzgojno-izobraževalni proces, mentor mu svetuje pri ugotavljanju smotrov in izbiri metod, literature, materialov. Tako se učitelj-začetnik marsikateri napaki lahko izogne.

Večja pa je tudi kvaliteta pouka, saj se učiteljice lahko bolj posvetijo posameznim učencem, več je možnosti uvajanja novih metod-integracije, diferenciacije, projektne metode... Učiteljici imata možnost odločiti se, katera bo kateri predmet izvajala v večji meri, prav pa je, da se pri predmetih izmenjujeta. Dve učiteljici lahko nudita učencem več individualne pomoči, boljši učenci širijo in poglabljajo snov. Otrok ima tudi možnost, da se sam odloči, katero učiteljico bo prosil za pomoč. Tudi pri sprehodih in izletih sodelujeta obe, dobro poznata učence, učno snov in same cilje dejavnosti, rešen pa je tudi problem varnosti in discipline.

Tudi priprave na pouk se bolj pestre, saj sodelujeta dve učiteljici, več je sodelovanja, več je idej.

Samo ocenjevanje napredovanja učencev je zaradi dveh učiteljic bolj objektivno, pisno ocenjevanje pa je tudi veliko bolj kompleksno in nam več pove kot sama numerična ocena.

Mnenje dveh študentk-asistentk je po dveh mesecih dela zelo pozitivno. Pomembno je, da sta obe učiteljici dovolj fleksibilni in da upoštevata mnenje druge pri načrtovanju in izvajanju. Sodelovanje pomaga prebroditi začetne težave učiteljev pri prvih delovnih obveznostih, saj je na fakulteti premalo prakse. Učiteljicam-asistentkam je tako olajšan prehod iz teorije v prakso.

Pri projektu bi problem lahko nastal v primeru, da se asistentka in mentorica ne bi razumeli, ali da ne bi imeli enakopravnega odnosa. Res pa je tudi, da marsikateri že izkušen učitelj ne bi hotel imeti asistenta v razredu, saj je to zanj tudi izziv. Če pa delo poteka po učnem načrtu – seveda so možne tudi variacije – in če se asistentka ali mentorica razumeta, je cilj projekta »Drugače v drugačno šolo« dosežen.

Morda še pripomba glede naslova projekta – naslov vzbuja pomisleke in dvome v zvezi s primerjavo pojma drugačen (npr.: otrok) iz psihologije.

Nad samim projektom pa smo na OŠ Livada vsi sodelujoči navdušeni, zato želimo, da bi tudi čimveč drugih učiteljev in študentov imelo možnost pridobiti si prekrasne izkušnje, kakršne dobivamo mi.

Vida Trošt in vsi sodelujoči
na OŠ Livada v Ljubljani

Častniki, preberite!

Tako kot so grajeni temelji naše slovenske državnosti in v okviru tega obrambni sistem, tako tudi mi gradimo organiziranost Zveze častnikov na podlagi članstva, ki bo **pristopilo v organizacijo Zveze častnikov s podpisom pristopne izjave.** Pristopno izjavo izpolni in podpiše za organizacijo zainteresirani častnik ali podčastnik brez ozira na to če je že bil član ZRVS in vsi častniki in podčastniki, ki so pridobili čin ali opravljajo odgovarjajoče častniške funkcije v času naše slovenske državnosti.

Članstvo v organizaciji ni vezano na obveznosti v zvezi z usposabljanjem in ni omejeno z leti starosti.

Prepričani smo, da boste svoje razumevanje in voljone, v čim krajšem času izkazali s podpisom pristopne izjave, da bomo tako s skupnimi močmi delovali organizacijsko in povezano, tako kot doslej. Ob razmišljanju kako tako številčno članstvo obvestiti o naših temeljih delovanja v bodoče in omogočiti vpis prav vsakemu častniku smo našli razumevanje kot vedno pri uredništvu Naše komune.

Objavljamo obrazec pristopne izjave, katerega izpolnete in po pošti dostavite na naslov: **Občinska organizacija Zveze častnikov Ljubljana Vič-Rudnik, Trg MDB–7.** Članarino določeno na konferenci Zveze častnikov Slovenije, ki znaša za leto 1993 600,00 tolarjev nakažete na **žiro račun štev. 50101-678-80464 na naš gornji naslov.** Članarino znižate za višino stroškov nakazila. Sredstva pridobljena s članarino bodo porabljena namensko za naloge interesnega povezovanja častnikov in družbene dejavnosti (informiranje, razgovori, okrogle mize, družabna srečanja, kar bomo v časopisu Naša komuna pravočasno obveščali).

Konec meseca januarja bomo imeli letno volilno konferenco na kateri bomo analizirali štiriletno delo, obravnavali in sprejeli program dela za leto 1993, izvolili izvršni odbor občinske organizacije ter delegate konference ter sprejeli Statut Zveze častnikov Slovenije – občinske organizacije Ljubljana Vič-Rudnik. Vsak častnik, podčastnik ali vojak, ki opravlja častniško funkcijo, ki bo izpolnil in dostavil pristopno izjavo in plačal članarino, bo prejel novi statut naše organizacije in člansko izkaznico.

Pričakujemo pristopne izjave **do 20. februarja 1993,** da bomo uredili evidenco članstva.

PREDSEDSTVO

IZJAVA

Podpisani ostajam (vstopam) v članstvu (o) strokovne organizacije Zveze častnikov Slovenije.

Sprejemam njen Statut in dolžnosti, ki jih določa ter pričakujem, da bom uveljavljal v njem opredeljene pravice.

Zavedam se in obvezujem, da bom z delom v organizaciji prispeval k usposabljanju ter razvoju in krepitvi obrambnovarnostne trdnosti Republike Slovenije.

V _____ datum _____

_____
(podpis)

PRIIMEK IN IME

ROJEN (A)

ULICA

KRAJ

OBČINA

ČIN – ROD – ZVRST

ZAPOSLEN (A)

IZOBRAZBA

TELEFON doma

TELEFON v službi

RAZVRŠČEN (A) V:

ENOTNA MATIČNA ŠTEVILKA OBČANA

Društvo izgnancev tudi v naši občini

Tik pred koncem lanskega leta je zaživelo Društvo izgnancev Slovenije 1941–45 tudi v naši občini. Na ustanovnem občnem zboru društva, ki je potekal 22. decembra v naši občini, so sprejeli bodoči delovni plan društva (tega je predstavila Justina Hočevar) in izvolili njegovo vodstvo. Za predsednika društva je bil izvoljen **Anton Naroglav.**

Predsednica za socialnozdravstvena vprašanja izgnancev Slovenije prof. Ivica Žnidaršič je ob tej priliki spregovorila o trpljenju slovenskih izgnancev v Hitlerjevem rajhu, pa tudi o škodi, ki so jo ti utrpeli. To jim niso nikoli izplačali, pa čeprav je bivša Jugoslavija dobila kar nekaj sredstev v ta namen.

Društvo ta hip šteje nekaj nad sto članov, sedež pa je za zdaj v prostorih **KS Kolezija na Kolezijski 25.** Dežurne ure društva so vsak prvi in tretji četrtek v mesecu **od 16.–18. ure.**

R. V.

Poročilo o delu Krajevne organizacije RK na Vrhovcih

Večina krajanov Vrhovc je izvedela, da Rdeči križ na Vrhovcih sploh še obstoja šele takrat, ko so odbornice RK pobirale članarino. Vsem članom prav lepa hvala za plačilo, ker RK financira svojo dejavnost pretežno iz članarine. Naprošamo pa vse člane, da tudi za leto 1993 tako zgledno izpolnijo svojo obveznost.

Medicinske sestre z območja Vrhovc, **vsak prvi četrtek v mesecu brezplačno merijo krvni tlak.** Tlak merijo v prostorih Krajevne skupnosti Vrhovci, Cesta Dolomitskega odreda 116. Želeli bi, da bi čim več krajanov izkoristilo to ugodnost. Dosedanji obisk tega merjenja je bolj skromen.

Prav tako je udeležba družbenega srečanja, krajanov starejših od 70 let nezadovoljiva, čeprav je na našem območju kar veliko starejših krajanov. S tem srečanjem, ki ga organiziramo vsako leto v mesecu aprilu, želimo popestriti življenje starejšim krajanom. Vsaj enkrat v letu hočemo poskrbeti za njihovo sprostitev od vsakodnevnih težav in za sproščen pogovor med udeleženci.

Za rojstne dneve obiskujemo vse krajane, ki so izpolnili 85 let. Obiskujemo pa tudi invalide in bolnike. V preteklem letu smo obiskali 52 krajanov. Obiski potekajo v prijetnem vzdušju, v zadovoljstvo obiskanih in obiskovalcev. Za leto 1993 je predvideno okrog 50 obiskov, med temi 27 krajanov starejših od 85 let.

Med krajane Vrhovc smo v letu 1992 razdelili več paketov. Pakete smo prejeli od Občinske organizacije RK Ljubljana Vič-Rudnik. Občinski organizaciji RK se za pomoč prav lepo zahvaljujemo. Krajane, ki so v stiski, če smo jih slučajno spregledali, pa naprošamo naj se obrnejo na KO RKS Vrhovci, v pisarni Krajevne skupnosti. Poizkušali jim bomo pomagati.

V kratkem bomo morali izvesti volitve novega odbora RK Vrhovci. Večina članov sedanjega odbora že dela pri RK več kot 15 let, zato bi radi zamenjavo. Prepričani smo, da so tudi na našem območju ljudje, ki bi bili pripravljeni delati v taki organizaciji kot je RK. Oglasite se na KS Vrhovci po telefonu 262-210 dopoldne, ob četrtkih pa tudi popoldne.

Vsem krajanom Vrhovc želimo, čeprav malo pozno, zdravo, uspešno in zadovoljno leto 1993.

Za odbor KO RKS

UČENCI ZAVODA ZA SLEPO IN SLABOVIDNO MLADINO PIŠEJO:

Na obisku

Obiskali smo slovensko igralko gospo Milo Kačičevo. Čestitali smo ji ob njenem 80-rojstnem dnevu. Pripravili smo ji kratek kulturni program. Zelo je bila vesela. Postregla nam je s piškoti in mandarinami.

Brala je nam svoje zelo lepe otroške pesmi. Ko je končala, smo ji zaploskali.

Potem smo si pripovedovali šale. Zelo nam je bila všeč tista njena o nekem revnem dečku in Zlatkova o štirih državah.

Nato smo se gospe Kačičevi zahvalili za lep sprejem in pogostitev. Ona pa nam je rekla, da naj jo še kdaj obiščemo. Bilo je lepo in zabavno. Čas je nam hitro minil.

Veliko mislim nanjo.

Jernej Jaklič, 4. razred

Bili smo na obisku pri gospe Vidi Jerajevi in gospodu Mirku Hribarju. Imata lepo hišo. Po stenah visijo lepe slike. V kotu stoji klavir. Sedeli smo na lepi preprogi. Gospa in gospod pa sta sedela pri topli peči. Zaigrali smo njima nekaj ljudskih pesmi. Bila sta vesela. Gospa je povedala, da sta imela rada opico Uistiti. Gospa Maja je njena vnukinja. Mene uči violino. Imeli smo lep dan.

Danijela Cizel, 2. razred

Podružnična šola na Rudniku je dobila fotokopirni stroj

Kolektiv podružnične osnovne šole Oskar Kovačič na Rudniku je 23. decembra pripravil v svojih prostorih pravcato slovesnost ob (uradnem) prevzemu novega fotokopirnega stroja, ki so ga kupili s pomočjo staršev. Novi fotokopirni stroj bo šoli (štirirazrednici) še kako prav prišel, saj so morali doslej ves material nositi fotokopirat na matično šolo.

»Imamo izredno aktiven svet staršev, in na eni od sej smo starše motivirali, da bi s skupnimi močmi prišli do prvih potrebnih učnih pripomočkov,« nam je povedala **ravnateljica šole Klavdija Birsa-Marn.** »Padel je predlog, naj ne bi več vsega materiala pošiljali fotokopirat na centralno šolo. S fotokopirnim strojem se bo prav gotovo povečala tudi kakovost in nazornost pouka, saj bo zdaj imel otrok v roki svoj izdelek, ki ga bo učitelj še povečal.

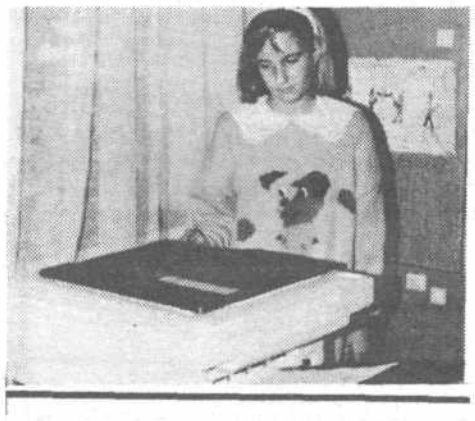

Zelo prizadevna pri tej pridobitvi je **Andreja Kunej,** ki je tako v svetu šole, kakor v svetu staršev, pa tudi **Helena Magister,** voditeljica šole.«

Sama Andreja Kunaj tehnično novost na šoli sprejema kot nujnost:

»Staro ciklostiliranje ni več metoda današnjega časa, pa še slabo se je videlo. Fotokopirni stroj nudi tudi več možnosti, da se fotokopira neposredno iz literature. Bilo pa je precej težko najti sponzorje, saj se danes praktično vsa podjetja nahajajo v nezavidljivem položaju.«

Optimistična je tudi **Karla Močnik,** mati enega od otrok:

Otroci bodo zdaj gotovo laže delali. Ni nam bilo težko prispevati ta denar, saj smo vedeli, da bo šel za naše otroke. Obrobne šole kakršna je ta, so bile vselej zapostavljene, medtem ko so se šole v samem mestu nemoteno razvijale.«

Miha Veršnjak, učenec 2. razreda pa je dejal:

»Zdaj vsaj lahko tiskamo vsaj časopis, ni nam več treba tako dolgo čakati nanj. Tudi sam sodelujem pri njem. Pišem spise, prav v zadnji številki »Sončka« sem napisal spis o Braju. Nasploh sem vesel, da smo dobili ta stroj.«

Kolektiv podružnične OŠ Oskar Kovačič na Rudniku računa na podporo staršev tudi pri nadaljnem posodabljanju šole. Ta še vedno nima ustrezne razdeljevalne kuhinje, saj je zdajšnja kuhinja že precej stara in dotrajana in brez jedilnice, tako da morajo z otroci malicati in kositi kar v učilnicah. Nasploh se na šoli otepajo s prostorsko stisko. Kakih 100 otrokom so na voljo le 3 učilnice in 6 oddelkov. Prav zato bi radi, sčasoma primerno adaptirali tudi samo šolsko poslopje.

B. VRHOVEC

Za fotokopirni stroj so prispevali

Bistro Dolenjka (Erika in Jože Strniša), Natalija Kramar, Darinka Doler-trgovina New York, Riss d. o. o., KS Rudnik, Matjaž Virant, Zlati M – g. Močnik, Kovinoservis, Fin. Plus, Marjan Kosi, Unit d. o. o., Skatex d. o. o., Viator.

Pohištvo in panoje je priskrbel g. Janez Koren. Voziček za TV etc. sta izdelala g. Vidic in g. Korenčič

Ob Snubaču pogovor z igralci

V ponedeljek, 21. decembra, smo si na naši šoli ogledali kratko dramo Antona Pavloviča Čehova Snubač. Nastopili so trije profesionalni igralci Iztok Jereb, Miloš Batelino, Barbara Jakopič. Po končani predstavi se še dolgo nismo razšli. Vprašanja z naše strani so kar deževala.

Kako ste prišli do tega poklica?

Ja, če te igranje v gledališču zanima, da te veseli, greš po končani osemletki v štiriletno šolo, gimnazijo, potem pa greš na igralsko šolo. Nato se zaposliš kot igralec v gledališču, seveda, če ti to uspe.

Ali se vloge naveličate?

Sčasoma se utrudiš, nato si vzameš malo počitka in potem nadaljuješ. Tako govori Iztok Jereb.

Barbara pa pravi takole: »Če je vloga dobra, se je ne naveličaš, tudi publika prinese nekaj dobrega v predstavo.« Ko pa smo vprašali Miloša Batelino, je rekel takole: »Če neko vlogo dobro zaigraš in velikokrat, si praviš, zdaj sem že profesionalec, in se je enostavno ne naveličaš.«

Ali se lahko vživite v lik drugega človeka – junaka, ki ga igrate? Odvisno, kakor pride, včasih je sorazmerno težko, včasih nam gre pa tudi dobro.

Kdo vam dodeli vloge?

Vloge nam določi umetniški vodja.

Kolikokrat ste že odigrali to igro?

Odigrali smo jo že petintridesetkrat.

Kdo napiše tekst?

Tekst napiše dramatik.

Po katerem besedilu ste pripravili to predstavo?

Napisal jo je Anton Pavlovič Čehov, ki je napisal še veliko daljših gledaliških del, pisal pa je tudi prozo.

Ali besedilo kdaj pozabite in ali delate brez šepetalcev?

Ja, delamo brez šepetalcev, besedilo pa se kdaj pa kdaj pozabi, a se ne zmedemo in povemo malo po svoje. V ta namen ga na vajah tudi natančno razdelamo.

Ali igrate tudi v tujini?

Ne, mi ne igramo skupaj v tujini. Igramo pa vsak v svojem gledališču. Igrali smo že v Tunisu, na Koreji, v Pakistanu, v Braziliji, po vsej Evropi in tudi že na Kitajskem.

Katere tuje jezike aktivno obvladate?

Barbara Jakopič zna angleško, nemško in italijansko. Miloš in Iztok pa znata malo angleško in nemško.

Ali igrate predstave samo za otroke ali tudi za odrasle?

Igramo za otroke in tudi za odrasle. Naši sodelavci v gledališču so igrali tudi Sapra Miško in to kar v treh jezikih: portugalščini, angleščini in japonščini. Igramo pa tudi bolj zahtevna gledališka dela za odrasle, ki trajajo tudi po tri ure.

Kako se med predstavo, če to zahteva vloga, razjezite?

Spomnimo se na nekaj jeznega, na nekaj, kar nas razjezi in se potem laže razjezimo.

Ali imate kdaj tremo?

Ja tremo imamo, a ne zmerom. Seveda je to odvisno tudi od publike, kako sprejme našo predstavo. Vi ste bili izvrstna publika.

Nina Koprivec, 8 b
OŠ Primoža Trubarja Vel. Lašče
Mentor: Marija Oblak